

ازمیان نامه‌ها

جعفر ابراهیمی
دبیر متوسطه، شهرستان زرین‌دشت فارس

نوشته‌ای که می‌خوانید از میان نامه‌هایی انتخاب شده است که شما برای دفتر مجله می‌فرستید. در این نامه نویسنده به بیان نکته‌ها و طرح مسائل و مشکلاتی پرداخته است که بسیاری از معلمان ما در نواحی روستایی سراسر کشور با آن دست و پنجه نرم می‌کنند؛ مسائل و مشکلاتی که اگر از پیش‌پای آنان برداشته شود، بی‌تردید کیفیت و بهره‌وری آموزشی به نحو مطلوبی ارتقا می‌یابد. تجربه نشان می‌دهد که حل بسیاری از این مشکلات بیش از آن که به بودجه و نیروی انسانی و از این قبیل عوامل نیاز داشته باشد، به تدبیر و حسن توجه مسئولان آموزش و پرورش، جلب‌نظر مسئولان محلی مانند شورای شهر و روستا، نهادهای فرهنگی محلی، همیاری خانواده‌ها، روحانیون محلی، افراد صاحب نفوذ و معتبر و عواملی از این قبیل نیاز دارد. امید است همین اشاره برای صاحبان خرد و بصیرت کافی باشد تا پاره‌ای از این تنگناها که در این نوشته به آن‌ها اشاره شده است برطرف شود. رشد.

برخی مشکلات فراوری معلمان و

دانش آموزان مناطق محروم

با سلام

معلم عاشق است و معلمی عشق. هیچ چیز نمی تواند مانع عاشقی واقعی شود. شمع را می سازند تا بسوزد ولی معلم می سوزد تا بسازد. این نوشته فقط درد دل و درخواست یک معلم است که می تواند در صفحه نقد و نظر مجله وزین رشد معلم در معرض مطالعه و نقد و بررسی همکاران و صاحب نظران قرار گیرد. با تشکر فراوان از سردبیر و دست اندکاران مجله.

دوری راه، بسیاری از معلمان مناطق محروم، به خصوص در مناطق جنوبی کشور، فاصله زیادی را باید تا مدرسه بپیمایند. به طوری که فاصله مدرسه تا منزل برخی حدود ۸۰، ۹۰ یا ۱۰۰ کیلومتر است و این امر مشکلات زیادی را برای این دسته از همکاران به خصوص خانم ها و آقایان متأهل به وجود آورده است.

نبود امکانات در محل تدریس: در محل تدریس معلمان مناطق محروم اکثراً خوابگاه وجود ندارد. کتابخانه و اینترنت نیست. حتی در بعضی مناطق سوپرمارکت و محل خرید مناسب وجود ندارد تا معلمان بتوانند در آنجا بپوشانند و راحت تر به تدریس بپردازند. باید صبح برونند و ظهر یا عصر به محل زندگی شان برگردند و این امر مسلماً کیفیت تدریس را پایین می آورد.

دوری محل زندگی یا روستای دانش آموزان تا مدرسه یا مجتمع آموزشی: اکثر دانش آموزان روستایی برای تحصیل در دوره متوسطه باید چندین کیلومتر راه طی کنند تا به مدرسه برسند، چون در همه روستاها دوره متوسطه دایر نیست. زمستان سرد و خشک جنوب و سرد و بارانی شمال بر دغدغه دانش آموزان برای رسیدن به کلاس درس می افزاید. البته اکثر ادارات سرویس مدارس دارند ولی باز هم مشکلاتی برای بچه ها وجود دارد که مانع تحصیل خوب آنها می شود.

خستگی معلم و دانش آموز: معلمان مناطق شهری مسیر کوتاهی را تا مدرسه طی می کنند و بدون خستگی راه به مدرسه می روند و سرحال وارد کلاس می شوند. در حالی که در مناطق روستایی معلمان یک ساعت و گاهی بیشتر در مینی بوس یا سواری هستند. معلم وقتی به مدرسه می رسد خسته شده است و تازه باید به تدریس هم بپردازد. دانش آموز هم گاهی خیس باران خسته از راه و با اضطراب به مدرسه می رسد که این عوامل، کیفیت تدریس را برای معلم و دانش آموز پایین می آورد.

بار مالی و هزینه: معلمان مناطق روستایی ماهیانه مبلغ زیادی را صرف کرایه یا خرید سوخت می کنند، در حالی که خیلی کمتر از این مبلغ بابت خدمت در مناطق محروم دریافت

می کنند. این موضوع از نظر روانی و مقایسه ای بر معلمان مناطق محروم تأثیرات منفی دارد و باز بر چگونگی تدریس مؤثر است.

نبود نیروی متخصص مورد نیاز آموزش و پرورش بومی در روستاها. در اکثر روستاها نیروی بومی متخصص کافی برای تدریس در مدارس وجود ندارد و ادارات باید معلمان مورد نیاز را از شهرها بفرستند. حتی به همین علت امکان ایجاد برخی رشته های تحصیلی در روستاها وجود ندارد. دانش آموزان روستایی متقاضی رشته های خاص باید برای تحصیل به شهرها بروند و باز مشکلاتی برای هر دو قشر معلم و دانش آموز به وجود می آید.

حوادث و تصادفات. تعدادی از معلمان و دانش آموزان در رفت و آمدها جان خود را از دست داده اند. این یعنی از دست رفتن سرمایه های جامعه. تصادف، سیل، بارندگی و... معلم و غیر معلم نمی شناسد و معلمان و دانش آموزان هم از این بلاها بی نصیب نبوده اند. باید برای حل این مشکلات فکری کرد.

راهکارهای پیشنهادی

می توان در مناطق محروم خوابگاه های مجهزی ایجاد و امکان بپوشانده معلمان علاقه مند را در محل فراهم کرد. ایجاد کتابخانه های مجهز در مناطق روستایی، امکان نصب اینترنت پرسرعت در روستاها و امکان دسترسی آسان معلمان به آن و امکانات رفاهی در مناطق محروم، معلمان را امیدوارتر و علاقه مندتر خواهد کرد. البته اکثر همکاران این مشکلات را نادیده می انگارند، چون به شغلشان عشق و علاقه دارند و این سختی را با جان و دل می خردند تا شمع بی فروزنند.

نکته دیگر: در حالی که بسیاری از همکاران عزیز، حتی یک بار هم، در روستا خدمت نکرده اند، برخی دیگر ۱۵ تا ۱۶ سال یا بیشتر است که در روستاها هستند. اگر هر معلم با سابقه بالا که تاکنون در روستاها خدمت نکرده است یک سال به روستا برود، هیچ همکاری ۱۵ سال یا بیشتر در روستا یا مناطق محروم نخواهد ماند. این برای اعتلای سطح تحصیلی دانش آموزان مناطق محروم هم بهتر است. البته همکاران فرهنگی عاشق فراوانی داوطلبانه راهی مناطق روستایی می شوند که توجهی هم به امتیاز بالای خودشان ندارند، چون هدفشان خدمت به مناطق محروم است. اینان قابل تقدیرند و دستشان بوسیدنی است.

بسیاری از معلمان متخصص روستایی هم در مناطقی غیر از روستای خودشان خدمت می کنند. ادارات آموزش و پرورش می توانند با شناسایی و انتقال این همکاران به محل زندگی خودشان، امکان استفاده از این نیروها را در محل زندگی و خدمت به هم وطنان خود فراهم کنند.